

Kergessük el ezt a baloldalt!

2024 február 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Kemény szavak, végre!

Amíg Magyarországon a – hagyományos fogalmakkal élve – jobboldalon van következménye a politikusok és a közélet szereplői által elkövetett vétségeknek, addig a baloldalon bármilyen bűnt elkövethet egy közéleti vagy politikai szereplő, a következmények mindig elmaradnak.

Ennek okát egyébként nagyon egyszerűen meg lehet fogalmazni:

amíg a jobboldalon van erkölcs és demokratikus norma, addig a baloldalon – pontosabban balliberális oldalon – nem ismerik ezeket a fogalmakat, pláne azok jelentőségét és fontosságát.

Novák Katalin és Varga Judit, e két kiváló képességű és nagyszerű asszony tudta a kötelességét, és lemondott pozíciójáról. (S most már csatlakozott hozzájuk Balog Zoltán, a református egyház vezetője is, aki azt tanácsolta az elnök asszonynak, hogy adjon kegyelmet K. Endrének.) Ők nem akartak kibújni a felelősség alól: tettek valamit, ami tényszerűen teljességgel elfogadhatatlan a kormány politikája szempontjából, sőt szinte tőrődést jelentett annak szívébe. S tudták, hogy végül is a tények számítanak, ami történt, megtörtént, nem lehet visszavonni és visszacsinálni. Ezt felfogva, meghozták a számukra személyesen legnehezebb és legfájóbb döntést: vállalták a felelősséget és megváltak hivataluktól.

Ezt nem lehet eléggé nagyra értékelni.

Ezzel a lépésükkel nekünk, akik szerettük őket és magasra értékeltük tevékenységüket, óriási áldozatot hoztak személyes életükben. Viszont az ország demokratikus működése, erkölcsé és tartása szempontjából hosszú távra ható, példaértékű döntést hoztak, s ennek nagy jelentősége van.

Az mégpedig, hogy innentől kezdve van egy mérce, amelyre mindig és mindenkor lehet majd hivatkozni, ha valaki a közéletben elfogadhatatlan dolgokat művel, tesz vagy mond. Innentől kezdve egyszerűen nem lehet megkerülni az ő példájukat. Vagyis ez a lépésük a balliberálisok számára is – bármennyire is nem szeretnék – mérce kell hogy legyen. Persze ettől még – ismerve őket – folytathatják a következmények nélküli tevékenységüket. Azonban egyvalamivel számolniuk kell a továbbiakban: azzal, hogy a magyar közvélemény, ha eddig nem látta vagy nem tudta volna, most már tudja, hogy a politikában vannak normák és elvárások, amelyeknek, ha egy politikai párt, politikus, vezető stb. nem felel meg, akkor abból levonják a következtetést az állampolgárok, s a következő lehetséges alkalommal ezt ki is fejezik – például egy választás alkalmával. De még az is lehetséges, hogy még hamarabb: tüntetések, nyomásgyakorlás, ellenállás stb. formájában, amelyek „itt és most” alapon kikényszerítik a következményeket.

Most fogódzkodjanak meg: jómagam a következmények nélküli ország téziséét már nagyon hamar a rendszerváltás után megfogalmaztam, mégpedig egészen pontosan a Horn-kormány alatt. 1996-ban írtam először ezzel a címmel egy cikket ebben a lapban, a Magyar Nemzetben. Akkor már két éve volt hatalmon a Horn Gyula által vezetett szocialista–szabad demokrata koalíció, s már addigra annyi, a mondásomat igazoló esemény történt, ami megérlelte bennem a cikket – melyet azután számos, hasonló című vagy alcímű írásom követett a lapban.

Ekkor már túl voltunk Horn Gyula hírhedt „Na és?” válaszán, ami akkor minden, nem posztkommunista beállítottságú ember számára megdöbbentő reakció volt a miniszterelnök részéről.

Emlékeztetőül: a parlament 1994-ben fogadta el az úgynevezett III/III-as törvényt, amely szabályozta, hogy az elzárás, diktatórikus rendszerben ügynökműlttel rendelkező személy vagy az ügynöki jelentéseket használó politikai vezető k esetében az illetékes bíróság felszólítja az érintettet, hogy mondjon le közéletben viselt pozíciójáról, s ha ezt nem teszi meg, akkor nyilvánosságra hozzák róla a jelentést.

Így történt ez Horn Gyula esetében is, hiszen ő, mint a Kádár-rendszerben fontos vezetői pozíciókat betöltő személy, megkapta az ügynökökről és ügynököktől származó jelentéseket, így tehát érintett volt. Ezért a bíróság felszólította a lemondásra, amit ő „természetesen” nem vett figyelembe, s ezek után nyilvánosságra hozták a pártállami rendszerben betöltött ilyen típusú érintettségét. (Ami persze az ő esetében, aki az 1956-os forradalom leverésében is szerepet játszott, pusztán már csak hab volt a tortán.) Az újságírók ezek után természetesen megkérdezték tőle, hogy miért nem mondott le, hiszen a törvény alapesetben ezt várja el az ügynöktörvényben érintettektől, s végül is az 1956-os forradalom egyik leverője. A válasza erre rövid volt és nagyon magabiztos: „na és?” Magabiztossága érthető volt, hiszen a lusztráció, a történelmi igazságtétel és elszámoltatás elmaradt a rendszerváltás során Magyarországon, olyannyira, hogy ő 1994-ben már az ország miniszterelnöke lehetett.

A következmény tehát elmaradt, de ezek után is egyik úgy követte a másikat, amelyben hasonlóan reagáltak a

szocialista és a szabad demokrata vezetők, viselt dolgaik sorra nyilvánosságra kerültek, tehát világossá vált, hogy itt egy baloldali-balliberális magatartásmóddal állunk szemben. Nos, ez volt az a pillanat, amikor megjelent a cikkem 1996-ban.

Ehhez képest változott meg a helyzet 1998-ban, amikor a történelem igazságot szolgáltatott, a Horn-kormány megbukott, és az Orbán Viktor vezette Fidesz–Kisgazdapárt–MDF által alkotott jobboldali koalíció került hatalomra. 1998–2002 között alapjaiban alakult át a helyzet Magyarországon, szinte egy csapásra megszűntek a korábbi politikusi magatartások, s először a rendszerváltás után már nem kellett következmények nélküli országról beszélnünk.

2002 a teljes nemzeti oldal számára tragédiával ért fel, mert egy nagyon jó négyéves kormányzás után mégis a baloldal kaparintotta meg újra a hatalmat, ennek okaiba most ne menjünk bele. Sokkal fontosabb, hogy Medgyessy Pétert 2004-ben Gyurcsány Ferenc a szabad demokraták segítségével megpuccsolta, s ő lett a miniszterelnök.

Nos, a 2004 és 2009 közötti időszak, Gyurcsány kormányzása elhozta Magyarországra a teljes és brutális következmény nélküliség időszakát.

Nem árt ezeket újra és újra felidézni, már csak a fiatalok tájékoztatása okán is! Gyurcsány Ferencnek szinte megszámlálhatatlan mennyiségű olyan ügye volt, amelynek szinte mindegyike után le kellett volna mondania, főként a cégeivel kapcsolatban. Csak címszavakat említek: Motim, Nomentana, Fittelina, sukorói telekeladás, orosz kereskedelmi kirendeltség, nem is említve a régebbi botrányait, mint az orosz kormánydűlő, illetve a Szalay utcai parlamenti helyiség minimum korrupciógyanús megszerzése. Mi volt mindezekre Gyurcsány Ferenc végtelenül pofátlan válasza a parlamentben, amikor megkérdezték, hogy tisztességesen szerezte-e a vagyonát? Valahogy így felelt: „Mi az, hogy! Nagyon is! Törvényesen és tisztességesen!” (Az Országgyűlés falai elég erősek voltak, hogy ne omoljanak össze.)

De persze mindennek a „csúcsa” 2006, amikor Gyurcsány kétszeresen is politikai bűnt követett el: először is félrevezette a választókat a kampány idején az ország gazdasági helyzetével kapcsolatban, tehát manipulációval szerezte meg a hatalmat ismét (az Európai Unió parírozása, csúnyábban szólva falazása mellett), majd, amikor az orosz beszéd nyilvánosságra került ússzel, akkor pedig az ő irányításával és engedélyével össze-vissza verette az ellene tüntető állampolgárokat, szeptembertől kezdve, heteken át.

A csúcspont azonban természetesen október 23-a volt, amikor a rendőri brutalitás elképesztő méreteket öltött, és mondjuk ki:

csak a véletlen miatt, hogy ott és akkor nem volt halálos áldozat, csak sérültek, igaz, legalább két ember későbbi halála ide vezethető vissza.

Normális demokráciában Gyurcsány Ferencnek nemcsak lemondania kellett volna, de az előre hozott választások lett volna az adekvát következmény. Ám nem lett semmi. 2011-ben hiába állapította meg a Balsai-bizottság, hogy Gyurcsány valójában terrorcselekménnyel vádolható, továbbra sem történt semmi, Gyurcsánynak ezekben sem volt lemondani, sőt még ma is itt rontja a levegőt a magyar politikai életben.

S itt vagyunk igazán bajban ezek után: egy demokráciában a kormányok felelőssége nagyon nagy, de senki ne gondolja, hogy az ellenzéki elhanyagolható. Nem, ellenkezőleg: igazi demokráciát akkor lehet megkövetetni, ha a kormány mellett az ellenzék is képes a demokratikus normákat betartani. Normális ellenzék nélkül nincs demokrácia, csak féloldalas.

Nos, Magyarországon féloldalas a demokrácia ebből a szempontból.

Éppen ezért azt mondom, hogy mi, nemzetiek is tegyünk meg mindent azért, hogy egy demokratikus normákat betartó baloldala, ellenzéke legyen ennek az országnak.

Kergessük el ezt a baloldalt, persze a jogállami normák betartása mellett, és bízunk benne, hogy e bagázs helyén megszületik lassan egy normákat betartó baloldal.

És akkor leszünk véglegesen egy következményekkel teli ország.

Fricz Tamás - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

Ajánló
